

ARBITER (2) *sb m*

a niekreskowane; e jasne.

sg I arbitr(e)m (1). ◇ L arbitrze (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI i XVIII w.

praw. Rozjemca, sędzia polubowny [arbiter – jednacz BartBydg, Mymer¹; sędzia albo jednacz na którego się obie stronie dobrowolnie zdawają Mącz 14a; jednacz, rozjemca na którego się strony spuszczaają Calep; rozjemca – arbiter Cn] (2) : O Mediatorze, Arbitrze, sponte et iure dány: y o Obermanie de vadibus, ná końcu naydziełz w Praktyce SarnStat 803.

Szereg: »arbiter albo jednacz«: Tenże Irzyk Krol Czelki arbitrem albo iednaczem brał łobie ząwždy Kázimirzá StryjKron 627.

Synonimy: jednacz, medyjator, oberman, rozjemca.

TZ